SPORT și ETICĂ

CALITATEA MUNCII ȘI MENTALITATEA EDUCATORILOR SE REGĂSESC ÎN FAPTELE, ATITUDINILE ȘI OPȚIUNILE SPORTIVILOR

Toată lumea recunoaște rolul formativ-educativ al sportului. Eliminînd diletantismul, comoditatea, improvizația, sportul — în accepțiunea sa complexă — asigură nu numai o dezvoltare armonioasă a corpului, el mai are un atribut la fel de important, și anume acela că te învață să muncești, stăruitor, ordonat, disciplinat, cu ambiție, cu spirit de dăruire și atașament față de colectiv, să manifești corectitudine și respect față de adversar. Sînt calități care atestă valențele educative ale sportului și pe care le întîlnim deseori în viața unor colective, a unor secții, a unor loturi reprezentative, unde efectul activităților educative se exprimă în atitudini și fapte care fac cinste tinerilor sportivi. Evident, citeodată întîlnim și excepții, în care sînt proiectate moduri diferite, anacronice de înțelegere a sportului, ca act educativ, ca fenomen social. Grupajul din pagina noastră și-a propus să surprindă cîteva fațete în... alb și negru, pe această temă etern actuală...

SĂ RENUNȚI LA UN OM E UȘOR... SĂ-L AJUȚI E TOTUL

Stau de vorbă cu **Aurel Simionescu** și dacă nu l-aș fi văzut luptîndu-se în „careul magic" cu ani în urmă, mai că n-aș zice că am în față un om al boxului. Figura sa blajină, chipul său luminos, vorba domoală nu lasă să se întrevadă sportivul care se bătea pînă la epuizare între corzile ringului. Timpul a trecut și peste el și, iată, de o bună bucată de vreme este antrenor. S-a ocupat, ca mai toți antrenorii începători, de copii și juniori. Așa l-a cunoscut, prin anul 1979, pe Valentin Mihai, un tînăr dintr-un sat dobrogean, în care a văzut un viitor boxer de nădejde. L-a convins să vină la Farul, treabă nu prea grea, dacă ne gîndim că era dintr-o familie destrămată, dar deloc ușoară, din aceleași motive, dacă ne gîndim la ce trebuia să facă. O ascensiune mai puțin obișnuită, grație talentului său și pasiunii antrenorului îl încununa în următorii doi ani cu titlul de campion de juniori și un loc secund la Jocurile Balcanice — tot juniori — de la Izmir, în anul 1981. Și tot în '81 urca pînă la locul III la naționalele de seniori.

Între timp, Valentin trecea în „grupa mare", la antrenorul principal. În anul 1982 Valentin s-a căsătorit, curînd i-a venit și un copil, care s-a întîmplat să fie o vreme bolnav. Cînd ar fi avut mai multă nevoie de sprijin, a fost neglijat de antrenorul său, care s-a dovedit, pînă la urmă, nedemn de această calitate.

Valentin Mihai nu s-a prezentat cînd trebuia la pregătirile lotului, altădată a absentat de-a binelea și, firește, a fost exclus din lot. În această situație l-a preluat Aurel Simionescu cu toată echipa mare a Farului. De acord cu conducerea clubului, Simionescu a scos din secție 7 sportivi care nu-și mai justificau prezența. Pe Valentin Mihai nu l-a scos, deși altul ar fi făcut-o în cazul acestui sportiv devenit „problemă". A sesizat că, în cazul lui, se neglijase tocmai un aspect crucial — educația ! S-a apropiat sufletește de el, l-a ajutat — cu concursul clubului — să-și rezolve necazurile, l-a mobilizat să-și reia pregătirea și nu l-a slăbit nici o clipă cu supravegherea. **„Și înainte vreme** — ne spunea Aurel Simionescu — **cînd se întîmpla să nu vină la lecția de antrenament, seara eram la el, să văd ce s-a întîmplat. L-am învățat să mă respecte nu din frică, ci din omenie".**

Rezultatele nu au întîrziat să apară, materializate în cîteva victorii semnificative. Sînt trepte în urcușul anevoios către lotul național, în care antrenorul Aurel Simionescu îl „vede" pe elevul său foarte curînd, după „Centura de aur".

Vom vedea, nu mai e mult pînă atunci.

Mircea COSTEA

BRAVO, MONICA !...

Pentru cei care nu cunosc detalii legate de frumoasa comportare a floretistelor noastre campioane, scrimerele de la C.S. Satu Mare în „Cupa Europei", competiție disputată recent la Torino („în fapt, una din principalele repetiții pentru mondialele de la Viena", *cum au titrat, în articolele lor, o serie de ziare italiene de sport*), *vom releva, din relatările delegației, unul singur, poate cel mai semnificativ, oferit de foarte tînăra sportivă din Sătmar,* Monica Veber.

Abia intrată în circuitul marilor concursuri internaționale, Monica, reușind să-și stăpînească emoțiile și să-și adune toate puterile, a fost — cum sublinia antrenorul ei, Ștefan Haukler — „om de bază" *în echipă : două victorii în întîlnirea cu campioana Austriei, echipa din Linz, apoi trei asalturi cîștigate în partida cu campioana Belgiei, formația din Bruxelles, după aceea alte două reușite în cel mai important meci din grupele preliminarii, cu campioana R.F. Germania, „4"-ul floretistelor din Tauberbischofsheim, pretendent la un loc pe podium.*

Năzuințele tinerelor noastre floretiste și ale Monicăi erau, însă, cu mult mai mari. „Nu ne vom opri aici, ci vom concura pentru medalii!" *Cu acest cuvînt de ordine au urcat ele pe planșă înaintea partidei cu campioana Franței, echipa din Nisa. Monica, din nou „om de bază" a punctat de două ori. Succesul le-a adus pe sătmărence între primele patru formații de pe continent !*

A urmat meciul cu campioana Poloniei, A.S.Z. Warszawa, una dintre echipele cele mai puternice și mai omogene aflate în competiție. Dispută strînsă, echilibrată, dîrzenie de o parte și de alta. Victoria ? Calificarea în finala „Cupei"... Pe acest fundal s-a ajuns la ultimul asalt, al 16-lea. Monica urma să o întîlnească pe Martewicz. S-o întîlnească, dar cum ? Handicapată de un accident, o entorsă la piciorul de fandare, suferită încă din prima manșă a acestui meci ! „Ce zici, Monica, te încumeți să intri pe planșă ?" *a întrebat-o, cu sfială, antrenorul. Nu era vorba de o prezență simbolică, adversarele sportivelor noastre conduceau în acel moment cu 8—7. De aceea, ne trebuia victoria în ultimul asalt, și încă la 0. Altfel, campioana Poloniei, chiar egalată la asalturi, ar fi cîștigat meciul la tușaveraj... Calmă, lucidă, Monica i-a răspuns antrenorului :* „Vă rog să aveți toată încrederea !...".

Cîteva lame de tatonare, după care Monica, învingîndu-și suferința, a atacat impetuos : 1—0, 2—0, 3—0, 4—0 !... Efortul fizic și nervos își lăsase treptat amprenta. Monica a solicitat întreruperea asaltului, pentru a-și strînge bandajul compresiv de la picior. Era, însă, limpede că ajunsese la capătul puterilor. „Va reuși, oare, Monica să dea ultima tușă, fără a primi vreuna ?" *Iată întrebarea care stăruia pe fețele celor din mica delegație română. Emoțiile erau, parcă, mai puternice în tribune decît pe planșă.*

Asaltul s-a reluat. Monica a încercat un atac fals, după care fulgerător — valorificîndu-și admirabil alonja — a punctat în forță. Victorie la 0, calificare în finala „Cupei Europei", medalii de argint asigurate. Contribuția Monicăi fusese decisivă. *„Bravo, Monica !" a răsunat în sala de scrimă din Torino. „Bravo, Monica !" îi adresăm și noi acum din toată inima, în perspectiva altor reușite.* Cu ambiția, dăruirea, cutezanța și atașamentul de care s-a arătat a fi capabilă, Monica promite să reprezinte și în viitor cu demnitate scrima românească !

Tiberiu STAMA

CINE-I SPUNE „STOP !" ?

În timpul disputării etapei-turneu a campionatului Diviziei „A" la tenis de masă, în Sala sporturilor din Arad nu a fost cald, dar nici frig. Pentru competitori a fost bine, că se mișcau, dar nici arbitrii nu s-au plîns, deși trebuiau să stea cu orele în fața meselor de joc. Și totuși, cîțiva sportivi jucau în treninguri, situație interzisă de regulament. Nu erau copii, ca de pildă Călin Creangă, care se bătea ca un leu cu sportivi de două ori mai mari ca el. Erau jucători trecuți de... prima tinerețe sportivă, alcătuind un fel de trupă care joacă un an ici, unul colo, dar altminteri cunoscuți ca niște băieți simpatici, de un pitoresc aparte.

Firesc, ajutorul directorului de concurs, un arbitru în vîrstă, care sprijină efectiv tenisul de masă, le-a atras atenția respectivilor să respecte regula, mai ales că niște copii de 10 — 11 ani nu se plîngeau de frig... Fără pic de jenă, jucătorul **Corneliu Macovei**, de la C.S.Ș. 2 — STIROM București, a venit la masa juriului mai să-l ia la palme pe oficial. „Ai grijă — i-a zis răstindu-se — că te afli aici datorită mie, că joc..."

Dacă ar fi spus-o Olga Nemeș — să zicem — mai era cumva de înțeles. Ea chiar joacă. Dar Macovei ? Ce, el joacă ? Se află în treabă, păcălind un an pe unii, un an pe alții...

Întrebarea e : pînă cînd ?

M. C.

UN SIMPLU GEST...

Cu prilejul finalelor pe țară ale „Daciadei" la schi, dotate cu „Cupa U.T.C." și desfășurate de curînd în împărăția de zăpezi a Semenicului, am fost martorii unui gest de mare frumusețe sufletească, un simplu gest, dar plin de semnificații, care ne-a impresionat și-l dorim a fi cunoscut pentru că am saluta cît mai dese asemenea comportamente în arenele sportului. Se afla în plină derulare proba de fond, fete, peste 19 ani. La un moment dat, uneia dintre sportivele sosind din cursă i s-a făcut rău la trecerea liniei de sosire. În clipele următoare de pe traseu sosea altă concurentă, o tînără mărunțică, îmbujorată toată, cu stropi de sudoare ca roua șiruindu-i pe față. Cum a trecut linia cronometrajului și-a lepădat schiurile și s-a precipitat spre fosta ei adversară. **„Ce s-a întîmplat? Îi este rău? A tras tare, am văzut-o cînd m-a depășit pe traseu. Stați cu ea să fug după ceva..."** Și, ca și cînd n-ar fi venit atunci din cursă a rupt-o la fugă spre cabană. După numai cîteva minute se întorcea, tot în fugă, cu o sticlă cu ceai cald. **„Bea! Bea ușor, că-ți face bine..."** Apoi s-a așezat pe o foaie de cort, frîntă de oboseală.

Am așteptat să-și revină, apoi ne-am apropiat de ea. Fata pe care ai ajutat-o cu un pahar de ceai este colega ta? — am întrebat-o. **„Nu** — a răspuns oarecum mirată. **Nici n-o cunosc. Pe traseu am văzut-o pentru prima dată".** Simplu ca „bună-ziua". Dar ce te-a făcut să nu-ți precupețești eforturile și ultimele puteri pentru ea? **„Așa e bine. Așa e frumos. Știți, eu lucrez la Lotru, la T.C.H. Sînt electrician bobinator. Avem acolo un colectiv de tineri ca o familie, sîntem uniți cu toții, ținem unul la altul și am învățat să fim săritori la greu. Și în muncă, și în acțiunile sportive pe care le facem. Tata, om de șantier și el, tot la Lotru, îmi zice: „Fata tatii, în viață să fii OM înainte de toate. Asta-i".**

Da. Asta era totul. Așa a învățat **Maria Ursu** — acesta e numele fetei — să se comporte, a învățat acolo, la Lotru, în colectivul muncitorilor de pe șantier. Apoi, ne-a povestit despre acțiunile sportive care se organizează tot mai des în cadrul „Daciadei": concursuri, excursii pe motorete — are și o frumoasă motoretă — drumeții... **„Sîntem mulți tineri la Vlădeasa care muncim și trăim ca într-o familie..."**

Tinerii zilelor noastre !

Viorel TONCEANU

Atitudini

NU NUMAI MAȘINILE FAC PANĂ !

Categoric, mișcarea automobilistică din țara noastră a făcut în ultimii ani însemnați pași înainte. Succesele din ultima perioadă revin, bineînțeles, Federației Române de Automobilism și Karting, într-o formulă nouă (secretar Valeriu Mitrescu), care depune eforturi pentru îmbunătățirea activității în acest domeniu.

Privind în urmă, numai un an, sîntem însă în măsură să facem unele observații care dovedesc că este încă mult loc pentru mai bine într-un anume sector : al educării sportivilor, al tuturor celor angrenați în această activitate (oficiali, mecanici, conduceri de asociații sportive și cluburi etc). Juriile comisarilor sportivi n-au acționat întotdeauna operativ după terminarea curselor ; comisia de disciplină a federației a fost mai degrabă greoaie, nicidecum, suplă, tergiversînd luarea unor decizii — atitudini deloc dorite. În automobilism nu numai mașinile trebuie să meargă foarte bine, ci și oamenii. Fiecare dintre cei amintiți trebuie să dea dovadă de obiectivitate, de principialitate, să demonstreze cunoașterea regulamentelor curselor la care participă. Mulți iau totul „după ureche", iar rezultatele sînt cel puțin bizare : experimentatul E. Ionescu vine să-și înscrie mașina la o grupă (A), deși în regulament scrie că transformările aduse acesteia cer înscrierea ei în altă grupă (C). Neștiință, dorința de a induce în eroare ? F. Nuță este superficial în concurs internațional privind echipa de un rezultat bun, motiv pentru care este exclus din lotul republican ; M. Ionescu, din echipa de „service", are abateri de nepermis într-o deplasare peste hotare și este exclus definitiv din viața sportivă ; I. Cotofană nu respectă regulile de circulație în afara granițelor și face accident, avariind grav o mașină. Nu lipsit de interes este și motivul pentru care, în concursuri internaționale, mașinile pregătite în Întreprinderea „Dacia"-Pitești (care dispune de un compartiment special de competiții) rămîn de multe ori în pană cînd ne e lumea mai dragă !

Exemple izolate la prima vedere care dovedesc însă grăitor, concludent, că în automobilism ceea ce trebuie să intre în reparații (chiar dacă nu capitale) este atitudinea față de munca educativă. Este și aceasta o latură în care defecțiunile, penele, nu sînt admise. Motiv pentru care federația de specialitate (cu merite în rezultatele de pînă acum), conducerile de asociații și cluburi trebuie să... demareze rapid în direcția obiectivului pe care scrie „munca educativă".

M. Fr.